Satisfacție deplină

Cele mai frumoase ore, cele mai mari satisfacții, cred că le-am avut la o vînătoare de sitari. O primăvară încă nedecisă, destul de răcoroasă. Izul de putred al frunzelor vechi ale pădurii abia se simțea. E drept, ochilor li se oferea albul ghioceilor și culorile blînde ale brîndușelor întîrziate, a ciuboțicăi cucului și încă alte vreo trei flori, cărora le-am uitat numele.

Dar, de ce am început să divagăm? Noi am plecat la sitari și atît! i-am spus cîinelui. Apoi am ordonat: Lord! Caută!

Cîinele s-a bucurat cînd a auzit comanda. Și-a dat seama că stăpînul lui și-a revenit dintr-o rătăcire, care, în neamul lui cîinesc, este absolut imposibilă. Și a plecat repede înainte, țesînd în zig-zag, pădurea. S-a oprit. Marmoră albă pătată cu negru, siluetă pe fond cărămiziu. Încremenise cu un picior suspendat în aer. Cîinele se oprise în aret ferm.

— Pil! l-am îndemnat.

A făcut un salt înainte, sitarul a fulgerat în zbor cotit pe după tufele de sînger, iar eu am tras aiurea. Cîinele m-a privit mustrător („Nu e prima dată cînd tragi prost..." se pare că a spus). a venit cuminte și s-a aliniat piciorului meu stîng...

— Hai să mai încercăm, Lord... îi zic, și, mă înțelege. Face cîțiva pași și așteaptă comanda...

— Da, Lord, caută!

Și Lord țîșnește înainte și caută. Arătează și ridică sitari unul după altul. Franjurile cozii lui fluturate îmi arată măsura mulțumirii lui pentru împușcătura mea reușită, iar reproșul din priviri — în aceeași măsură — mustrări pentru neîndemînare, în alte cazuri (la vînătoare, nu-ți trebuie alt critic, decît un cîine bine dresat!).

— Gata! Lord! La picior! îi ordon. El vine mirat. Am „făcut" zece sitari! Asta-i zi mare, băiete! îi explic. Și el înțelege, deși nu face nici o legătură între păsările atîrnate la ciorchinar și numărul focurilor trase. El nu prea știe să numere... Dar e zgîriat pe bot. Și eu sînt zgîriat pe mîini și pe față. „Sitarul se vînează prin locuri grele, prin cele mai încîlcite desișuri, la salcie roșie sau printre dese tufe de mure..." spunea undeva, marele vînător care a fost Brătescu-Voinești.

— Vină Lord! Te duc în rucsac pînă la autobuz, că ești cam obosit, se pare.

Cîinele vine cuminte, se lasă împachetat și dus, iar eu am impresia că repar, astfel, unele greșeli de tir. Dar amîndoi sîntem mulțumiți. Se pare că amîndoi am avut în ziua aceea satisfacții depline. Se pare?

Ilie CÂRCIU

DIN NOU LA ÎNĂLȚIME

Dintre cîștigătorii turneului anual de box organizat de ziarul sovietic „Trud", s-a evidențiat în mod deosebit, la ediția 1972, un tînăr sportiv din orașul Lipețk, pe nume Iurii Avdeenko. Anumite detalii biografice, fac din cariera pugilistului o poveste foarte interesantă. Cu cîțiva ani în urmă „Salvarea" din Lipețk depunea pe masa de operații a spitalului local un tînăr monter de înălțime al uzinei locale de utilaj electric, victimă a unui accident. Se prăvălise în gol, de la o înălțime de 15 metri, alegîndu-se cu grave leziuni în regiunea coloanei vertebrale. A scăpat cu viață, dar a trebuit să zacă vreme îndelungată, după care a făcut tot felul de exerciții fizice, printre care medicii i-au recomandat și boxul, sport pe care Iurii îl practicase și înainte de accident. El s-a vindecat complet și, prin antrenament asiduu, a devenit un adevărat campion. Plin de forță și încredere în sine Avdeenko a cîștigat medalia turneului la categoria sa, dovedind odată în plus nesecatele virtuți ale sportului, în domeniul sănătății. El a revenit la vechea sa profesie și astfel se poate spune că, în ciuda gravului accident suferit, este din nou la... înălțime.

Sportul Magazin

Înaintea europenelor de la Grenoble

ATLETISMUL „INDOOR" ȘI SCURTA LUI BIOGRAFIE

Campionatele de atletism ale Europei au o vechime de 37 de ani, timp în care s-au desfășurat 10 ediții. Întrecerile continentale pe teren acoperit sînt, anul acesta, la a treia ediție, dar nu peste multă vreme campionii în sală îi vor egala și întrece, ca număr, pe cei în aer liber. Explicația este foarte simplă: în timp ce C.E. sub „cerul liber" s-au desfășurat la diferite intervale de timp (între 2 și 4 ani), cele „indoor" au pornit, de la bun început anual. Așa că...

Întrecerile de sală s-au născut din necesitatea firească a pregătirii atleților pentru competițiile sezonului în aer liber, a nevoilor de a se lucra specific, de a se verifica o atare pregătire. Cu timpul însă, atletismul în sală s-a dovedit a fi nu numai un excelent mijloc de pregătire, ci și un scop în sine, popularitatea întrecerilor de „interior" întrecînd rapid toate așteptările și impunînd suita de concursuri ca un sezon de sine stătător, cu drepturi egale celui în aer liber. În felul acesta au apărut pretutindeni, chiar și în țările cu climă mai dulce din Europa, săli pentru atletism, au fost organizate nu numai concursuri locale ori naționale, ci și întîlniri internaționale, tot felul de alte competiții care au dus, firește, la nevoia de campionate europene.

Titluri de campioni ai continentului se decern, în mod oficial, din anul 1970, de la Viena, dar întreceri cu caracter european, denumite criteriu, au fost organizate încă din anul 1966, la Dortmund. Apoi, asemenea competiții au mai avut loc la Praga — 1967, Madrid — 1968 și Belgrad — 1969, fiecare dintre ele bucurîndu-se de o participare tot mai largă, de la un an la altul atît ca număr de atleți, cît și ca țări. Utilizarea materialelor sintetice pentru acoperirea pardoselilor a contribuit, indiscutabil, la creșterea performanțelor. Paralel cu aceasta a apărut și evidența statistică a recordurilor de sală. În fiecare țară se ține evidența acestor performanțe, care au început să se bucure de aceeași prețuire ca și cele realizate pe stadion; și tot așa cu recordurile continentale și mondiale asupra cărora însă forul internațional nu s-a pronunțat încă în mod oficial, dar pe care atleți, antrenori, ziariști sau simpli iubitori ai atletismului, le socotesc ca atare.

Atleții noștri au fost prezenți la toate cele șase ediții de pînă acum ale competițiilor europene de sală, reușind să se claseze, de multe ori, printre fruntașii probelor respective.

ȘERBAN CIOCHINĂ

Medalii de aur au obținut însă numai trei dintre ei: **Iolanda Balas** (1,76 m la înălțime) și **Șerban Ciochină** (16,43 m la triplu) la Dortmund, **Viorica Viscopoleanu** (6,56 m la lungime) la Viena. Medalii de argint și de bronz au fost cucerite însă la fiecare ediție. O comportare remarcabilă poate fi apreciată cea pe care atleții români au avut-o anul trecut la „europenele" (ediția a II-a) de la Sofia. În sala Festivalna au cucerit medalii de argint: **Carol Corbu** (16,83 m la triplu — egal cu campionul Saneev), **Ileana Silai** (2:06,5 pe 800 m), medalii de bronz: **Viorica Viscopoleanu** (6,53 m la lungime), **Cornelia Popescu** (1,78 m la înălțime) și **Vasile Sărucan** (7,88 m la lungime).

Anul acesta, C.E. se vor desfășura, la sfîrșitul săptămînii viitoare, în incinta palatului sportului din Grenoble, gazda din 1968 a întrecerilor patinatorilor artistici și ale disputelor hocheiștilor din cadrul Jocurilor Olimpice. Cadrul deosebit, instalațiile tehnice, numărul mare de competitori care concurează la Grenoble cu gîndul la München, vor contribui desigur la obținerea unor noi performanțe de mare valoare. Nutrim speranța că între acești mari performeri ai campionatelor se vor afla și cîțiva dintre atleții români.

Romeo VILARA

O carte pentru hocheiști

Cititorii noștri au aflat desigur că 1972 a fost declarat **An internațional al cărții**. Redacția noastră înțelege să celebreze acest eveniment, nelăsînd să treacă nici o duminică fără comentarea unei cărți (pe cît posibil noi), fără să-și îndemne cititorii la lectură. Efortul nostru de a recenza lucrările proaspăt ieșite de sub teascurile editurii Stadion sau altor case editoriale, nu va fi însă pe deplin justificat decît în măsura în care sportivii înșiși (inclusiv antrenorii, activiștii, cadrele didactice) nu vor lăsa să treacă nici un sfîrșit de săptămînă fără să pună mîna pe o carte și s-o citească!

În preajma a două mari competiții hocheistice, cu caracter mondial, pe care le găzduiește țara noastră, editura de cărți sportive face nu numai operă utilă, ci și circumstanțială, publicînd o lucrare dedicată hocheiului pe gheață. La București și la Miercurea Ciuc, unde se dispută campionatele mondiale ale grupelor B și C, dar și la Galați, Brașov, Cluj și în alte centre care iubesc hocheiul pe gheață, cartea de care ne ocupăm se va bucura de mult interes.

Un jucător din epoca de pionierat a hocheiului românesc, cu care ne întîlneam și la Oteteleșanu și pe Cișmigiu altădată, se află la al doilea volum în care toarnă nu numai rodul experienței sale vaste, ci și întreaga încărcătură de pasiune care-l stăpînește cînd e vorba de acest sport al vitezei și al bărbăției depline. După volumul închinat în 1970 (împreună cu Dorin Șteflea) istoriei hocheiului românesc, iată noua carte:

ALEXANDRU TEODORESCU, HOCHEI, tactica jocului. Editura Stadion, București, 1972. Pag. 266, lei 11,50.

Lucrarea foarfecă în fel și chip, pe toate dimensiunile și în toate sensurile, imensa varietate a mijloacelor tactice ce intră în joc la hochei (și, slavă domnului, în acest joc colectiv nu lipsesc deloc situațiile ce implică orientare tactică!). Cel mai descurcăreț dintre hocheiștii noștri încă va mai găsi în noua carte o sumă de sugestii pentru îmbunătățirea mijloacelor sale tactice.

AL. TEODORESCU
HOCHEI

Titinel Teodorescu și-a îmbogățit cartea cu un vast material ilustrativ. În schițe simple, care nici nu mai au nevoie de legendă, transpar o seamă de combinații sau scheme tactice extrem de eficace, în măsura în care vor fi corect însușite și cu dăruire aplicate pe gheață!

Consacrat tacticii jocului de hochei pe gheață, noul volum — care poartă pe copertă un singur cuvînt: HOCHEI, ca un „sesam" deschizător de apetituri la lectură — sîntem siguri că va merge la inimă fiecărui iubitor al sportului pe gheață.

(vib.)

...„ȘI FEMEILE JOACĂ FOTBAL!"

Răsfoind programul de sală al spectacolului Teatrului satiric muzical „C. TANASE", privirea ți se oprește, vrînd, nevrînd, pe chipul surîzător al unei tinere îmbrăcate în tradiționalul echipament fotbalistic. Nu, nu este fotografia unei balerine ce evoluează pe scenă în același costum, dar faima ei poate fi rivnită de oricare dintre ele. Fiindcă este vorba de una dintre cele mai populare jucătoare de fotbal feminin, muncitoarea **Puica Lazăr** de la Fabrica de confecții și tricotaje București, căpitana echipei Venus. Ea este golgetera turului campionatului Municipiului București, cu 31 de goluri marcate. Să nu mai vorbim de sexul slab!

— Unde ai făcut, Puica, ucenicia fotbalistică?

— Pe terenurile anexă ale stadionului „23 August". Aveam 7—8 ani și jucam în echipe de... băieți.

— Care sînt, după părerea d-tale, cele mai bune echipe feminine de fotbal.

— Rapid, Unirea Tricolor și Carmen. Mi-aș permite să adaug și Venus.

— Dar din provincie?

— Ați atins un punct nevralgic. Lipsa unui campionat național (ca în multe alte țări europene) frînează dezvoltarea fotbalului feminin. Și vă asigur că o echipă ca Femina din Iași, ar putea încînta spectatorii bucureșteni.

— O sugestie pentru Federația Română de Fotbal?

— Da, amintindu-i de gloria adusă patriei noastre de colegele mele întru alte sporturi, de faptul că se și dispută un campionat mondial de fotbal feminin, ca și de recenta știre transmisă de agențiile de presă că, la recomandarea Uniunii Europene de Fotbal, forul englez a legalizat Federația de fotbal pentru femei. Este evident că nimic nu poate opri avîntul fotbalului feminin. Cred, pe de altă parte, că în rîndurile noastre avem jucătoare — Florica Stegaru (Carmen), Margareta Marin (Traviata), Cornelia Soare (Unirea Tricolor) etc. care practică un fotbal mai bun decît mulți jucători de divizia A. N-o spun numai eu. A spus-o și... Ilie Oană.

— Un pronostic pentru returul campionatului feminin bucureștean?

— Venus sau Rapid.

— Planuri de viitor?

— Să joc cît mai mulți ani fotbal, înainte de a mă mărita. Mi-e teamă că soțul și gospodăria ar putea să-mi fie două piedici mari...

— Rămîne să vă urăm succese în sportul iubit și, eventual, un soț înțelegător!

Vine, vine primăvara — și o dată cu ea sezonul de fotbal. Iar pentru „microbiști" griji sporite. La ce meci să asiste: la cel unde joacă echipa preferată sau... soția adorată. Căci... și femeile joacă fotbal!

Bob MASSINI

STRĂMOȘII LUI JOE FRAZIER ȘI CASSIUS CLAY

Unul din aspectele cele mai caracteristice ale secolului nostru este, fără îndoială, dragostea sau mai bine zis pasiunea pentru ceea ce se cheamă azi cu, un cuvînt de uz mondial, **sport**. În vechea Romă exista, pentru a expune aceeași idee, un cuvînt care exprima prin el însuși în ce sens erau considerate de strămoșii noștri exercițiile fizice și acest cuvînt era **„ludus"**, care, în limba latină însemna: joc, desfătare, distracție, amuzament.

Celebrele **„ludi"**, la început cu caracter sportiv, se dădeau în diverse locuri, după specificul lor și anume: în circ pentru cursele de cai și de care, în arenă pentru „jocurile" gimnastice, cum erau alergările, luptele și pugilatul și, în sfîrșit, scrima și luptele de gladiatori aveau loc în amfiteatru. Pugilatul avea să degenereze cu timpul, devenind barbar, atît la greci cît și la romani.

Printre cele mai cunoscute sculpturi aflătoare în Muzeul Termelor din Roma, este statuia de bronz, în stil elen, pe care am avut bucuria s-o privesc de aproape, cu ani în urmă și care reprezenta un pugilator în repaus. El are atitudinea obosită, ține brațele rezemate pe genunchi și are mîinile înfășurate în puternice mănuși de piele și tablă, astfel că nici nu se pot rezema una pe cealaltă.

Un alt document important despre pugilatul la romani se găsește tot la Roma, în Muzeul Laterano, pe care este un mozaic din sec. IV, provenit din Termele lui Caracalla (împărat roman odios prin cruzimile sale și asasinat în anul 217) unde sînt reprezentați douăzeci de atleți, unii uriași, luptători cu pumnii, în mărime naturală. Și la aceștia, ca și la statuia pugilatorului în repaus, se constată o monstruoasă hipertrofie musculară iar figurile lor sînt vulgare, sălbatice.

Spre deosebire de ceea ce s-a întîmplat atunci cînd romanii și-au însușit și îmbogățit după cucerire, prodigioasa cultură a Greciei antice (pe pămîntul căreia s-au născut formele cele mai rafinate, mai perfecte și mai originale ale literaturii clasice), cînd a fost vorba de sport, acesta, în mentalitatea cuceritorilor lumii vechi, nu reprezenta o recreare a spiritului, dublată de o întărire a corpului, cum a concretizat-o Juvenal (42—123 e.n.) în Satire (X. 356) prin adagiul: **„Mens sana in corpore sano"**. Dimpotrivă, acum sportul era considerat ca un joc, distracție, desfătare (ludus) crudă și barbară, o deformare de la concepția științifică a disciplinei senine a Olimpiadelor Coryntului, degenerînd în epoca decadenței Imperiului roman, către un pugilat, care se înfățișa din ce în ce mai sălbatic, mergînd, în spectacole, pînă la moarte, între gladiatori sau între oameni și fiare sălbatice numite vînători (venationes), în care de cele mai multe ori vînătorii nu erau oamenii ci invers, în deliciul spectatorilor în frunte cu însuși împăratul.

★

Crunți... strămoși a avut boxul, acest sport care, în zilele noastre în special în condițiile amatorismului, reprezintă o întrecere multilaterală, pe plan fizic, tehnic și tactic sub lumina inteligenței, meritîndu-și pe deplin denumirea de „nobila artă".

VICTOR HILMU

Răspunde Ion Poștașu

AGNETA FAZECAȘ, TURDA. „Ce sport se poate practica, la 46 de ani, cu drept la concursuri?". Orice sport! Dar dreptul la concursuri vi-l conferiți sau vi-l declinați singură, în funcție de capacitatea de a face față unei întreceri sportive. Dacă este puțin cam tîrziu pentru a ajunge o campioană, în schimb, nu este de loc tîrziu (dimpotrivă, e recomandabil) să practicați pentru plăcerea și sănătatea dv. felurite exerciții fizice, să mergeți mult pe jos (mai cu seamă că autobuzele vin rar și sînt aglomerate), să înotați, să utilizați bicicleta etc.

MII DE KG
MII DE KG

NELU ROTARU, COMUNA PETREȘTI. Orașul Hunedoara a fost prezent la două ediții ale campionatului diviziei A, 1954 și 1960—61, prin echipa Metalul (Corvinul)

AL. POPESCU, BUCUREȘTI. Sînteți un înfocat suporter al lui Fischer. Și în ochii noștri el este un șahist genial, dar aceasta nu ne împiedică să privim cu toată obiectivitatea controversa iscată între el și Boris Spasski, campionul mondial. Dacă acesta dorește să susțină meciul într-un singur oraș (Reykjavik, Dortmund sau Paris) și nu în două, la latitudini diferite, să știți că nu este o pretenție chiar atît de exagerată, mai ales comparată cu cele pe care le-a avut șahistul dv. preferat, cu diverse ocazii! Și exemplele din istoria șahului vin să arate că „obstrucția" lui Spasski n-ar trebui să suscite atîtea discuții. Reamintesc, astfel, că Lasker l-a ținut „pe tușă" ani de zile pe adversarul său, nu mai puțin celebrul dr. Tarrasch, iar Alehin, considerat și azi cel mai mare șahist, a refuzat să-i acorde lui Capablanca revanșa, timp de un deceniu și jumătate! Deținătorii titlului au, totuși, un pic de prioritate. Credeți că Fischer, în această postură, ar fi dispus să facă orice concesie? Am toate motivele să mă îndoiesc! Cel puțin, în baza probelor de pînă acum!

NATSEL NICULAE, CODLEA. Arbitul „face parte din joc". La faza pe care o descrieți dv. — lovitură de colț, mingea trece peste capetele jucătorilor și, lovindu-se de arbitru, intră în poartă — golul este perfect valabil. Dar nu-i doresc nici unui arbitru să se afle în situația de a acorda un gol înscris în asemenea condițiuni, mai ales în poarta gazdelor. Nu-l mai salvează toate.. regulamentele din lume!

DUMITRU M. ȘTEFAN, COMUNA VIȘINA. 1) Cu două decenii în urmă, Angelo Niculescu a jucat la Dinamo, pe post de mijlocaș. 2) În ultimul meci cu reprezentativa Ungariei, cel de la 26 octombrie 1958, de la București (scor: 1—2 după ce, din minutul 30 și pînă în minutul 76, fotbaliștii noștri conduseseră cu 1—0 prin golul înscris de Dinulescu, actualul arbitru divizionar A), echipa României a aliniat următoarea formație: Toma — Popa, Macri — Alexandru Vasile, Caricaș, Nunweiller III — Oaidă, Constantin, Dinulescu, Eftimie, Tătaru.

AL. D. BUCUREȘTI. Aveți 22 de ani (1,52 m înălțime și 43 kg greutate) și ați dori să practicați unul din sporturile preferate: atletismul, tenisul, călăria sau fotbalul. Ne furnizați, în același timp, amănuntul că în școala medie ați practicat atletismul (alergările de viteză). Ce-ar fi să vă întoarceți la prima dragoste — atletismul? Este, în general, sportul cel mai accesibil. Dacă nu există condițiile necesare la locul dv. de muncă, veți găsi, poate și în apropierea instituției sau a locuinței dv., destule asociații sportive cu secții de atletism. Simpatia dv. pentru clubul Steaua nu este însă suficientă pentru a vă deschide porțile lui. Nu uitați că un club este o unitate de performanță. Și cu atît mai mult, Steaua!

GIGI FERARU, RIMNICU-SARAT. „Nu știu pe unde am citit că Ilie Năstase este născut în comuna Sălcioara, județul Buzău. În ultima vreme, chiar Năstase spune că s-a născut în București". Știu și eu? Parcă înclin să-i dau crezare lui Năstase! Deci, notați: s-a născut în București, la 19 iulie 1946.

Ilustrații: N. CLAUDIU

UN PORTAR OBIȘNUIT și ciudatele lui recorduri

Ion Negovan este cel mai obișnuit portar de handbal. El nu a început să practice acest sport jucînd întîi „în cîmp" — cum s-a întîmplat cu mulți alți apărători ai buturilor — și nici n-a avut strălucirea marilor noștri portari ca Redl, Bogolea, Penu etc. Ion Negovan a fost întotdeauna un portar obișnuit, modest și muncitor. Dar a avut (și are!) două mari calități: o uimitoare constanță (rareori s-a întîmplat să se spună despre el că a fost în zi slabă) și un mare curaj. Absolvind Facultatea de educație fizică din Timișoara, Ion Negovan este astăzi profesor la Șc. gen. Ilba (jud. Maramureș) și apără buturile divizionarei B Minaur Baia Mare, unde l-am întîlnit recent și l-am atras într-o discuție.

— În cei 12 ani de handbal, ai apărat culorile a patru echipe. Care e explicația?

— Explicația e că mi-a plăcut sportul, dar că nu mi-am neglijat viitorul și meseria. M-am născut la Reșița și am debutat în handbal la Bacău unde, sub conducerea antrenorului Lascăr Pană, am deprins meșteșugul de a apăra. Timp de 6 ani am rămas în Bacău, terminîndu-mi liceul, apoi am plecat la Cluj pentru facultate. Nu m-am acomodat însă cu orașul de pe Someș și m-am transferat la Timișoara unde am stat pînă la sfîrșitul facultății. Fiind repartizat ca profesor aici, în Maramureș, iată-mă acum portar la Minaur Baia Mare unde mi-am regăsit nu numai primul antrenor, dar și cîțiva dintre colegii alături de care am debutat în handbal.

— Toată lumea știe că ești un portar bun, constant și curajos. Cum te-ai împăcat cu faptul că ai fost chemat în națională doar de cîteva ori (de 6 ori în echipa A și de 8 ori în B)?

— Întotdeauna am fost handicapat fizic față de ceilalți portari ai noștri. Am numai 1.79 m înălțime, în vreme ce colegii mei depășesc 1,85. Tocmai în asta a constat ghinionul meu, căci întîi a fost Redl, apoi Penu și acum vine Orban! Nu m-am descurajat însă și mi-am spus că nu trebuie neapărat să fiu în națională ca să joc bine. Așa am ajuns portarul de echipă, de club, exigent cu mine însumi, cu posibilitățile mele, reușind să adun foarte multe satisfacții, ultima dintre ele fiind aceea că anul trecut am fost desemnat sportivul nr. 1 din clubul Minaur și nr. 8 în județul Maramureș.

— Știu că, de cîțiva ani, colegii te-au poreclit... „Beton"! De ce au ales tocmai o asemenea comparație?!

— Sincer să fiu, nu m-am gîndit pînă acum, dar cred că din cauza curajului meu excesiv, a îndrăznelii cu care ies la „ghiulelele" expediate de pe semicerc. Niciodată nu mi-a fost teamă de o minge puternică sau de șutul unui adversar. Și vă mai fac o confidență dar pe care vă rog să n-o scrieți: de cînd joc handbal am primit 224 de mingii în plină față și totuși am continuat să rămîn în poartă. Nu știu de ce am ținut tocmai evidența acestor lovituri, dar cred că ele m-au îndîrjit și mai mult, m-au determinat să apăr cu mai mare curaj! Și mai am un „record" personal, mai modest, dar pe care de cîte ori îl îmbunătățesc, mă bucur extrem de mult: am înscris 36 de goluri... din poartă în poartă!

— Ce planuri ai pentru anii care urmează?

— În primul rînd, vreau să văd echipa noastră intrată în divizia A, și este sută la sută că lucrul acesta se va realiza chiar în actualul campionat. Apoi, aș vrea să ajung din nou în lot: sper, doresc și muncesc enorm pentru împlinirea acestui vis, dar nu știu cît de realizabil mai este el pentru mine. În privința celorlalte planuri cred că important este visul meu de a crește un portar mare (și la propriu și la figurat!), dar, deocamdată, la școala unde sînt profesor doar fetele iubesc handbalul, așa că pregătesc o...portăriță!

— Ai împlinit 29 de ani. Te-ai gîndit că va veni vremea retragerii din activitatea competițională?

— Sigur că m-am gîndit. Și tocmai de aceea, muncesc enorm. Vreau să mă retrag, nu atunci cînd publicul va deveni ironic cu mine, ci după un meci foarte bun, în care să apăr „totul". Cînd va fi asta?... Încă nu știu, mai ales că e greu de apărat „totul"!

Horia ALEXANDRESCU

Ion Negovan *apără frecvent loviturile de la 7 m. Și totuși el a ținut o altă statistică!*

TIRUL CU ARCUL, ÎNAINTEA... FOTBALULUI

Una din activitățile preferate ale tinerilor sportivi din diferite țări, atunci cînd se află reuniți laolaltă, este schimbul de insigne.

Așa s-a întîmplat și la ultima ediție a Olimpiadei albe de la Sapporo, unde colecționarii s-au dedat cu pasiune schimbului de insigne. S-a dovedit că cele mai rare și mai cerute piese sînt insignele asociațiilor și federațiilor de tir cu arcul, cea mai proaspătă dintre disciplinele olimpice. Ofertele de insigne ale arcașilor au fost extrem de rare și ele ajungeau, pe baza schimbului, la cote impresionante. S-a ajuns a se oferi pînă la 30 insigne de fotbal pentru una de tir cu arcul. Participanții la viitoarea Olimpiadă de la Münchem să ia aminte...

ADEVĂRURI TIRZII

SIGHETUL MARMAȚIEI, cu ani în urmă. Într-o duminică. Echipa locală, Forestierul, are meci în Divizia C cu formația din Salonta. Cu puțin timp înaintea partidei, gazdele își dau seama că unul din cei mai talentați jucători ai lor, Codrea, lipsește. Codrea fugise la Baia Mare. **„Am fugit să văd Rapidul, marea dragoste a copilăriei mele".**

Rapidul a învins, atunci, în Maramureș cu 1—0 prin golul înscris de Georgescu.

Forestierul Sighetul Marmației a pierdut, acasă cu 1—0. Cel mai criticat om a fost atunci Codrea.

Puștiul acela, Codrea, este astăzi titular în echipa mare a Rapidului...

★

12 SEPTEMBRIE '71, LA CRAIOVA. Mai sînt cîteva minute pînă la derbyul studențesc Universitatea — Politehnica Iași. În cabina moldovenilor, veselie mare. Cineva a adus un magnetofon și băieții se încălzesc în ritm de rock și cha-cha. În această stare de euforie, se aude la un moment dat glasul lui Gil Mărdărescu: **„Băieți, dacă în minutul 30 va fi 3—0 pentru noi, să nu vă mire!"**

La pauză, ieșenii se îndreptau spre cabine cu capetele plecate. Primiseră nu mai puțin de patru goluri. Iar scorul final a fost... 5—0. Nefericitul Gil!...

★

1 FEBRUARIE '72, LA CASABLANCA. Olimpicii merg spre Stade d'Honneur, unde vor susține în nocturnă al doilea joc al turneului marocan. În spatele mașinii, într-un moment de intimitate, Rugiubei mărturisește că nu-i plac nocturnele. Efectiv nu vede mingea cînd se joacă la lumina reflectoarelor. Îmi povestește chiar că în vara lui '71,cînd juca cu Sport Club Bacău în U.R.S.S. într-un meci cu echipa olimpică a țării gazdă, la un moment dat mingea l-a lovit pur și simplu în cap, fără să o vadă, și a intrat în gol.

În acea seară de februarie, la Casablanca, Rugiubei a înscris ambele goluri ale echipei noastre olimpice. În nocturnă, dar fără să-l lovească vreo minge. Le-a văzut pe amîndouă, cu ochi viclean de golgeter...

Mircea BATRINU